

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

Katedra správního práva

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta právnická
Katedra správního práva

Oponentský posudek

Název rigorózní práce: Bezpečnost jaderně energetických zařízení pohledem vybraných právních principů

Autor rigorózní práce: Tomáš Kadeřábek

Termín odevzdání rigorózní práce: 4.dubna 2018

Text posudku:

Posuzovaná rigorózní práce se zabývá pojmy, prameny a právními principy z oblasti atomového práva. Text byl zpracován o celkové délce 147 stran, včetně povinných příloh. Vlastní text práce zahrnuje 134 stran. Systematicky se člení do 10 kapitol, včetně úvodu a závěru.

Po úvodu, vymezení obsahu práce, jejím členění a osvětlení přínosu (z pohledu autora) se autor zabývá v kapitole 3. vymezením pojmu „atomové právo“, jeho vztahu k právu životního prostředí a vybranými klíčovými pojmy. U nich jde i nad rámec předmětu práce. Podrobněji pak popisuje pojmy bezpečnost a jaderné zařízení, klíčová pro téma rigorózní práce, v kapitole šesté. Kapitola 4. se zabývá unijním základem problematiky, 5.kapitola přehledem české právní úpravy (zde je pozornost pochopitelně soustředěna na zákon č.263/2016 Sb.). Trochu nesystematicky autor zařadil až za národní právní úpravu do kapitole 7 přehled mezinárodních organizací. Neměl patrně školitele nebo konzultanta, jinak by podobnou chybu jistě neudělal.

Jádrem posuzované rigorózní práce jsou kapitoly 8 a 9. Autor docela šikovně zvolil koncept, kdy nejprve popíše právní principy (jednak z oblasti práva životního prostředí, jednak oborové principy atomového práva) a pak je analyzuje ve světle aplikace na právní úpravu atomového práva. Tomu rozumím a za tento přístup jej i chválím. I když ne všechny obsahové části kapitoly 9 mají oporu v základu v kapitole 8, což je škoda, i směrem k závěrům hodnocené práce.

Posuzovaný text je nepochybně aktuální, reagující na nedávnou účinnost nového atomového zákona. Zabývá se společensky i právně závažnou problematikou, z hlediska teorie i praxe, z pohledu procesního i hmotněprávního. Autor využil v práci jak odbornou literaturu, tak i judikaturu, i když v obou dvou případech mohl čerpat více z příslušných pramenů.

Z formálního hlediska musím upozornit, že autor nevěnoval příliš pozornosti závěrečné jazykové korektuře. V práci je řada překlepů, jeden se například objevuje i v názvu kapitoly 3.

Literatura není vždy citovaná v souladu s citační normou ISO 690, např.str.74 pozn.p.č.173.

Autor dle mého názoru nikde ve své práci nezdůvodnil, za 1) proč si vybral k analýze zrovna ty principy, které si vybral a za 2) nezabývá se úvahami, s odvoláním na odbornou literaturu, zda existují pro danou problematiku i jiné, specifické principy (třeba mimo oblast práva životního prostředí). V některých pasážích uvádí principy, kde však výklad neopírá o odbornou literaturu, resp. necituje prameny (např.str.77, ale i jinde zejména v kap.8.2.).

Konkrétní připomínky:

Str.19, autor konstatuje na základě analýzy několika mezinárodních pramenů, že atomové právo můžeme vnímat jako součást práva životního prostředí. To je poněkud rychlý závěr, autor neprovedl dle mého názoru dostatečnou literární rešerši a ani analýzu české odborné literatury, ale v podstatě ani té cizojazyčné.

Str.40, k historickému exkurzu si dovoluji uvést, že autor opomněl nařízení vlády č.80/1957 Sb.

Str.69 k poznámce pod čarou č.157: čl.191 odst.2 není ve Smlouvě o EU, nýbrž ve Smlouvě o fungování EU.

Str.69 část 8.2.1.první odstavce: Zde jsem našel celou řadu chyb. Autor se jednak mýlí, když uvádí čl.35 odst.3 Ústavy, správně se jedná o Listinu ZPS. Právo na příznivé životní prostředí není zakotveno v čl.35 odst.3 LZPS, nýbrž v čl.35 odst.1 LZPS. Není mi jasné, co chtěl autor vyjádřit zmínkou čl.11 odst.5 LZPS v citovaném souvětí. Pokud jde o jeho tvrzení o výjimce dle § 43 zákona č.114/1992 Sb., ten nemá v systému práva životního prostředí žádný takový univerzální význam.

Str.70 pozn.p.č.162: v čl.11 SFEU není princip udržitelného rozvoje, nýbrž princip integrace.

Str.71: jak vnímá autor rozdíl mezi principy integrované ochrany a integrace?

Str.73: Princip odpovědnosti státu je zakotven v českém právu především v čl.7 Ústavy. To autor ve své rigorózní práci vůbec neuvedl.

Str.76 směrnice 2008/1/ES byla zrušena směrnicí č.2010/75/EU s účinností od 2014.

Str.79 alespoň v české právní vědě bývá princip participace veřejnosti uváděn jako dva principy, a sice princip informovanosti a princip účasti veřejnosti. Autor se však mýlí, když tvrdí, že primárním dokumentem mezinárodního práva, který upravuje účast veřejnosti, je Espoo úmluva. Tou je naopak Aarhuská úmluva. O té mělo být v této kapitole pojednáno. Autor se dále v subkap.8.2.8.vůbec nezmiňuje o čl.35 odst.2 Listiny ZPS a neuvádí kromě § 2 a §11 nic co se týká zákona č.123/1998 Sb. Zcela chybí úprava účasti spolků a jiných právnických osob na řízeních, týkajících se povolování různých projektů, včetně řízení EIA. V navazující kapitole 9.5.toto příliš nevylepší.

Závěr:

Přestože autora rigorózní práce vůbec neznám, z textu práce usuzuji, že je patrně dobře orientován v oblasti atomového práva. Pokud jde ovšem o právo životního prostředí, tam se u něj projevují značné mezery, což potvrzuje zejména kapitola 8.2. I přes výše uvedené kritické poznámky však ještě **doporučuji předloženou rigorózní práci k ústní obhajobě.**

Otázky k obhajobě:

- 1) Prosím uchazeče, aby vysvětlil, proč si vybral k analýze zrovna ty principy, které si vybral a z jaké odborné literatury čerpal.
- 2) Existují pro danou oblast jaderné bezpečnosti i jiné, specifické, principy, než které autor ve své rigorózní práci uvedl?

V Plzni, 11.9.2018

doc. JUDr. Vojtěch Stejskal, Ph.D.

oponent